

DE SET EN SET

Films sense retorn

Imma Merino

Periodista

Nagisa Oshima va morir fa uns dies i, com tants d'altres, vaig pensar en *L'imperi dels sentits*, que vaig veure quan encara no havia fet els divuit anys (semblava més gran i en aquells primers anys postfranquistes de la transició política, quan van arribar pel·lícules llargament prohibides per la censura o que no l'haguessin passat abans, mai no vaig tenir problemes per entrar al cinema) gairebé al mateix temps que la meua mirada atònita va ensopegar amb *Saló*, l'últim film de Pasolini. Totes dues pel·lícules (la primera de 1976 i la segona de 1975) participen d'una certa voluntat de transgredir uns límits, però no és que pretengui posar-les en un mateix sac: la d'Oshima és una exploració extrema dels efectes devasta-

Nagisa Oshima
va morir fa uns dies

dors de la passió sexual, esdevinguda una obsessió per la qual hi ha el desig de posseir l'altre a través del seu cos i una pulsio destructiva que ho serà de la mateixa passió o la d'aquells que la pateixen; la de Pasolini és un treball polític sense contemplacions que mostra com el feixisme, manifestació culminant del capitalisme, representa la cosificació absoluta de l'altre, el seu ús com un objecte explotat, sotmès, manipulat i degradat. Al capdavant, potser les dues pel·lícules ho són sobre les relacions de poder (a *L'imperi dels sentits*, inicialment, hi ha la d'una criada d'un hotel amb el seu cap) a través dels cossos, però si per mi estan tan relacionades és perquè, veient-les amb pocs dies de diferència, van significar una experiència límit (o el seu traspàs) sense retorn possible: una innocència se'm va perdre per sempre. Hi vaig percebre alguna cosa obscena que vaig haver d'afrontar. No he volgut, sentint que no podia, veure-les mai més. Però sempre més les he tingut presents. No puc oblidar-les. I em recorden que, a diferència d'aquestes, el sexe i la violència es mostren sovint sense un pensament al darrere.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAVUI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

Al company Pere Navarro

■ Estic d'acord amb tu que una Espanya federal semblant als grans països federals del món és la millor solució per al disseny territorial d'Espanya. A més d'això, també crec que els catalans tenim dret a decidir el nostre futur, argument sobre el qual, públicament, el PSC s'ha posicionat a favor. Com podem decidir el nostre futur, si la sobirania no recau en el poble català? No poseu el PSC a la trinxera que han obert el PP i Ciudadanos o ens quedarem sols. Més que ara, que ja estem en quadre. Pots pujar-hi de peus. Salut i valor.

ALBERT DONATE
Llagostera (Gironès)

Carles Ribas i el passeig Canalejas

■ Veient la contundència i la unanimitat de les opinions de veïns, professionals, arquitectes de prestigi de la nostra ciutat i polítics d'èpoques passades, jo no esperaria a veure què passa en el període d'exposició pública del projecte i si estigués a la pell del regidor d'Urbanisme, Carles Ribas, refaria ara mateix el projecte, tot estalviant els 80.000 o 90.000 euros que valia l'execució dels balconets, i els dedicaria a altres necessitats, que n'hi ha moltes, tot estalviant-me el degoteig de crítiques que aquesta part concreta del projecte comporta. No en tinc cap dubte de la seva honradesa i la seva professionalitat, senyor Ribas, però potser li ha fallat una mica l'instint, la intuïció i la capacitat de convèncer, i confiar només en els tècnics i sobretot trepitjar el carrer. Per a un altra dia, li faig dues recomanacions: a) si es vol encarregar el projecte a un arquitecte o un despatx, els faria fer el projecte sense tancar-lo i, discretament, un dia m'aniria a dinar al Bubles, i l'altre dia reuniria una escala

La TDT a l'Albera marítima

■ És escandalós el que està succeint amb el repetidor de televisió (TDT) situat a la muntanya de Portbou, que dona cobertura a la zona de l'Albera marítima, o el que també alguns anomenen la zona de la Mar d'Amunt, és a dir, els municipis de Portbou, Colera, Llançà i el Port de la Selva. És intolerable que es digui que ja està arranjat, quan, massa sovint, per causes meteorològiques, el senyal de televisió queda interromput. I què és més greu, i sospitós? Que sempre toca el rebre a les televisions en català: el grup de TV3 i el canal 8 del grup Godó. No s'entén que, com més avança la tecnologia més problemes i mancances patim els territoris allunyats de les grans aglomeracions urbanes. A més, en aquest zona, d'ençà que es va posar en funcionament la TDT, ja no podem veure la televisió francesa. Ja seria hora que les nostres autoritats solucionessin definitivament aquest problema, que, un cop més, posa en dubte l'equilibri territorial.

JOSEP M. LOSTE I ROMERO. Portbou (Alt Empordà)

de veïns, i també el Col·legi d'Advocats, etc. (tots veïns). I els ensenyaria els dibuixos, i que opinin, i amb les opinions que es puguin recollir, tancaria el projecte; o fins i tot hi podria haver una segona opció, b) muntar un miniconcurs restringit a entre tres i cinc despatxos d'arquitectura de la ciutat, que n'hi ha de molt bons, encara que els hagués de retribuir els costos d'administració a raó de 1.000 o 1.500 euros la unitat, i amb els dibuixos em passejaria entre els veïns i no tan veïns, i els professionals del turisme, l'hostaleria, els comerços de la zona i de fora la zona i la cultura, i després prendria decisions. Ara, per a aquest projecte ja és tard, però li ho recomano per al futur. Algunes frases econòmiques desafortunades en la reunió de veïns, segons m'expliquen, i els balconets han fet molt de mal al projecte que, a partir d'ara, ja es mira amb lupa. Vostè tampoc es mereix aquest desgast de gestió, i l'Ajuntament tampoc. Un consell: rectifiqui ara que pot, perquè, si no ho fa, la pressió li serà insuportable amb el temps.

CARLES MALLART
Girona

L'únic tram de barana i una fonteta

■ L'únic tram de barana, mirador sobre l'Onyar que té una certa dignitat estètica, a parer meu, és precisament la que es volen carregar. Parlen d'intervenir en la barana d'aspecte granític del passeig Canalejas. Voldria afegir més raons convincentes a les del senyor Joan Ribas, la millor de les quals és l'exclamació que com a mi, li surt del fons del cor: "Si us plau, no ho feu!" Mira que me l'he mirada de vegades i sempre me'n surt el mateix pensament: damunt de cada pilastra, si poguessis decidir, hi posaries un test amb flors (ben cuidades, això sí). És el toc de bon gust que manca a aquesta petita part de Girona perquè assoleixi l'aspecte de reconeguts racons de ciutats europees. I em vénen a la memòria les "petites Venècies" o les delicioses *villes fleuries*. Em pregunto qui ha tingut la idea d'intervenir en aquesta barana, i també em pregunto quin criteri se segueix per "millorar" l'aspecte de la ciutat, quan hi ha tants trams *passejables* en tan mal estat

i tanta brutícia. Si les cases del riu en són un punt atractiu, si es tenen les façanes netes i endreçades i es desherba i enflora un xic, n'hi ha ben bé prou per admirar-les des de la barana qüestionada. Per moure l'economia, que sembla el gran pretext, hi ha una llista inacabable de tasques de manteniment que podria començar per la neteja dels embornals i els escocells, l'abandó dels quals ja és endèmic arreu. Que l'escriure no ens faci perdre el llegir. I... la fonteta?, què se n'ha fet d'una fonteta instal·lada a la confluència del Pont de pedra amb Santa Clara tombant cap a l'altre tram de barana? La seva projecció, instal·lació i funcionament eren un embelliment del desafortunat projecte Mercadal: fer, desfer, euros...

ROSER FRIGOLA I MACIÀ
Girona

Sinceritat?

■ Ara, un ciclista admirat molts anys per les seves victòries ens diu d'una manera sincera que ens va enganyar i que es va dopar durant tota la seva vida esportiva. De què ens serveixen a nosaltres aquestes declaracions? De seguir-lo dia sí i dia també per la televisió o anar a les muntanyes de França per aplaudir-lo? Què pretén amb aquesta innocència pública? Ho sento molt per la seva persona, però de mi ja no traurà ni un gram de respecte ni admiració, ans al contrari. No vull ser cruel, només expresso la meua indignació per haver estat enganyat tants anys! I espero que aquesta revelació tan sorprenent no ens aporti en el futur una nova decepció. Ho sento però ha fet massa mal a molts amants d'aquest esport. I què podem pensar dels controls oficials que mai el van denunciar? Tot això fa massa fàstic!

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic

EN SÍSIF

Jordi Soler

